

SARA PLAT

LEGALCENTRELESVOS.ORG

BUITENLAND

Ik besepte voor het eerst echt hoe groot de vluchtelingen crisis was, toen ik in de kerstvakantie van 2015 vanuit Athene terug naar huis vloog, naar mijn familie op Lesbos. Toen we het eiland naderden, keek ik uit het vliegtuigraampje en ik zag dat de hele kustlijn oranje was. Duizenden oranje reddingsvesten lagen er. Al die vesten waren van iemand geweest die gevlucht was voor geweld en vervolging. Dat besef sloeg echt in.

Ik heb in Groningen van 2019 tot het voorjaar van 2020 de master International Rights Law gedaan en was research assistent voor een project over anti-discriminatie wetgeving. Ik wilde altijd al advocaat worden. Mijn vader was advocaat, mijn zus ook, beiden in privaatrecht. Door hen zag ik hoe mooi het is als je met het recht mensen kunt helpen. Mensenrechtenadvocatuur is geen voor de hand liggende keuze in Griekenland. Het is niet *glamorous* en het politieke klimaat hier helpt ook niet mee. In het begin maakten veel mensen eten voor de kinderen, werden mensen opgevangen en geholpen door de inwoners. Nu is er veel racisme en geweld. De polarisatie is in Griekenland enorm. Het maakt me kwaad dat mensen elkaar niet meer als mensen zien, maar alleen als last.

Mijn vriendin Markella (25) en ik hadden het leuk in Groningen, we woonden vlakbij het UMCG. Markella is ook Grieks en was met me meegekomen naar Groningen. Ze werkte als kleuterjuf op een internationale school. Ik had net de master afgerond toen corona kwam. We zijn teruggevloden naar Lesbos, vonden een huis en konden daar beiden direct aan de slag. Markella werkt nu als kleuterjuf in een vluchtelingenkamp. Ik werk momenteel als coördinator juridische hulp bij een kleine organisatie die vluchtelingen bijstaat. Een van de gelukkigste momenten had ik toen een jong Afghaans stel dat ik had geholpen met hun statusaanvraag, me kwam vertellen dat ze konden blijven en nu veilig waren.

PANAGIOTIS KARYTSIANOS (26)

‘Al die vesten waren van iemand geweest’

Soms vraagt het werk veel. Sommige verhalen neem je echt mee naar huis. Er is veel geweld tegen hulpverleners. De recente brand in kamp Moria en het harde optreden daar hebben het werk er niet veiliger op gemaakt. Zelf heb ik er gelukkig nog geen last van gehad. Ik maak veel lange wandelingen met mijn hond Simoun – dat betekent “zandstorm” in het Arabisch – langs zee. De zee en het lopen kalmeren mijn gedachten.

Toen ik 18 was kon ik niet wachten om weg te gaan van Lesbos. Het is een klein eiland, ver weg van Athene, er kwamen nauwelijks toeristen behalve wat wandelaars en er gebeurde echt nooit wat. Ik vertrok naar Athene om te studeren en dacht nooit meer terug te komen, behalve dan voor familiebezoekjes. En nu woon ik er weer, wie had dat gedacht.

Lesbos is flink veranderd. Ook ten goede. Er is een meer internationale cultuur nu, de sfeer is opener en er zijn veel geweldige initiatieven. Ik vind het niet nodig om alleen op de negatieve dingen te focussen. Voor mij is Lesbos nu levendiger en leuker dan toen ik een puber was. Ik denk dus dat ik nog wel even blijf. Hoewel we een terugkeer naar Nederland ook niet uitsluiten!

FOTO JACO KLAMER / ANP